

Sygn. akt V KK 488/19

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Malarski

na posiedzeniu bez udziału stron (art. 535 § 3 kpk)
po rozpoznaniu w dniu 2 czerwca 2020 r.,
sprawy **J. S.**
skazanego z art. 155 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 15 stycznia 2019 r., sygn. akt IV Ka (...)
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 6 sierpnia 2018 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi za postępowanie kasacyjne.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w W., wyrokiem z 6 sierpnia 2018r., skazał J. S. na karę roku pozbawienia wolności za nieumyślne spowodowanie w dniu 25 października 2016r. śmierci P.P. na skutek naruszenia reguł ostrożności podczas polowania indywidualnego z użyciem sztucera, mimo że możliwość popełnienia czynu powinien i mógł przewidzieć (art. 155 k.k.), oraz na karę grzywny za pozyskanie zwierzyny w ilości większej niż przewidywało upoważnienie i nakłonienie innej osoby do wystawienia dokumentu poświadczającego nieprawdę co do okoliczności mającej znaczenie prawne (art. 52 pkt 6 Prawa łowieckiego i art. 18 § 2 k.k. w zw. z

art. 271 § 1 k.k. i art. 271 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i art. 11 § 2 k.k.). Sąd Okręgowy w P. – po rozpoznaniu w dniu 15 stycznia 2019r. apelacji prokuratora co do kary (żądał wymierzenia kary 5 lat pozbawienia wolności) i obrońcy co do winy (kwestionował skazanie z art. 155 k.k.) – zmienił pierwszoinstancyjny wyrok przez podwyższenie kary pozbawienia wolności za nieumyślne spowodowanie śmierci do 3 lat.

Prawomocny wyrok Sądu odwoławczego w części dotyczącej zaostrenia kary pozbawienia wolności oraz zasądzenia na rzecz oskarżyciela posiłkowego kwoty 840 zł i na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za obie instancje kwoty 800 zł. Zarzucając w pięciu wyjątkowo obszernie zredagowanych zarzutach rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie prawa procesowego (głównie art. 433 § 2 k.p.k.), wniósł o uchylenie wyroku odwoławczego w zaskarżonej części i poprzedzającego go wyroku Sądu *a quo* w części skazującej za czyn z art. 155 k.k. i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w W. w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Prokurator Okręgowy w P. w pisemnej odpowiedzi na kasację zażądał oddalenia jej jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się niezasadna – i to w stopniu oczywistym.

Trudno na wstępie nie odnotować, że między deklarowanym zakresem zaskarżenia a zarzutami kasacyjnymi i *petitum* kasacji zachodziła rzucająca się w oczy sprzeczność. Skoro skarżący podał, że zaskarża – pomijając rozstrzygnięcie o kosztach – jedynie orzeczenie Sądu *ad quem* podwyższające karę za nieumyślne spowodowanie śmierci, to w jaskrawej kolizji z tym pozostawały tezy o niewywiązaniu się Sądu odwoławczego z należytego rozpoznania zarzutów apelacyjnych odnoszących się do kwestii winy. Korzystając z reguły interpretacyjnej z art. 118 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy znaczenie wykonanej przez obrońcę czynności procesowej, jaką było sporządzenie i wniesienie kasacji, ocenił według całej treści nadzwyczajnego środka zaskarżenia i przyjął, że zaskarżone zostało również rozstrzygnięcie utrzymujące w mocy orzeczenie przypisujące skazanemu winę.

Jakkolwiek w każdym zarzucie kasacyjnym znalazło się stwierdzenie o naruszeniu przez Sąd odwoławczy takich czy innych regulacji proceduralnych, to

jednak nie sposób oprzeć się wrażeniu, że skarżący w istocie zmierzał do podważenia oceny zgromadzonych w sprawie dowodów, w szczególności opinii biegłych z dziedziny balistyki, i do skorygowania dokonanych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia. Do zastrzeżeń skarżącego odniósł się w sposób zwięzły, ale wyczerpujący i przekonywający, autor pisemnej odpowiedzi na kasację; powtarzanie jego wywodów nie było celowe.

Trzeba dobitnie stwierdzić, że Sąd Okręgowy w P. wywiązał się w wystarczającym stopniu z nałożonych na niego przez ustawę powinności. Z jego pola widzenia nie uszedł żaden z mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy zarzutów apelacyjnych, a więc zarówno dwa zarzuty naruszenia prawa procesowego, to jest art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. (ten drugi negował ocenę opinii biegłych z dziedziny balistyki), jak i zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Ustaleniami faktycznymi w sprawie, które wprost w kasacji nie mogły być kwestionowane były: naruszenie przez J. S. wymaganych na polowaniu zasad ostrożności (ich przypominanie na tym etapie procedowania było zbyteczne), istnienie związku przyczynowego między nieostrożnym zachowaniem sprawcy a skutkiem w postaci śmierci P. P. , przewidywanie przez sprawcę możliwości spowodowania śmierci człowieka i przypuszczenie, że jego działanie nie pociągnie za sobą tak tragicznego następstwa. Innymi słowy, strona podmiotowa polegała tu na tym, że skazany, uświadamiając sobie nieostrożny charakter swego zachowania, nie odstąpił od niego, a więc od oddania strzałów w kierunku drogi publicznej, lecz liczył na uniknięcie ugodzenia pociskiem jakiejkolwiek osoby przebywającej na tej drodze. Warto jeszcze raz podkreślić, że ustalenie strony podmiotowej stanowi element ustaleń faktycznych, których wprost w kasacji nie wolno podważać (zob. post. SN z 6 lutego 2007r., sygn. akt III KK 280/06). Tylko na marginesie: nie do końca fortunne ujęcie opisu strony podmiotowej czynu z art. 155 k.k. nie mogło znaleźć się – ze względu na rygorystyczne brzmienie art. 536 k.p.k. – w kręgu rozważań Sądu Najwyższego.

Przepis art. 523 § 1 zd. 2 k.p.k. stanowi, że kasacja nie może być wniesiona wyłącznie z powodu niewspółmierności kary. Zakaz ten oznacza, że nie jest dopuszczalne zaskarżenie przez stronę kasacją wyroku w części dotyczącej

rozstrzygnięcia o karze, jeżeli podnosi się jej nadmierną surowość lub łagodność. Wskazaną regulację nie można jednak rozumieć w ten sposób, że wystarczy powołać się - chociażby bezzasadnie – na jakiekolwiek inne naruszenie prawa, aby dopuszczalne było skuteczne skarżenie niewspółmierności kary. Trzeba przedstawić argumentację, że miała miejsce rzeczywista obraza prawa materialnego, a więc uchybienie przepisowi, który sąd miał obowiązek zastosować, a mimo to go nie zastosował (zob. post. SN z 3 października 2011r., V KK 96/11).

W niniejszej sprawie skarżący, mimo że zdecydowanie kontestował rozmiar zastosowanej wobec J. S. represji karnej, nie sformułował w tej mierze zarzutu w sposób uprawniający instancję kasacyjną do ingerowania w tę część zaskarżonego wyroku.

Sumując: skoro obrońca nie zdołał wykazać, że w fazie postępowania apelacyjnego doszło do bardzo poważnego naruszenia prawa, które mogło wywrzeć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, czyli do uchybienia porównywalnego co do wagi i doniosłości z bezwzględnymi przyczynami odwoławczymi (zob. post. SN z 4 lutego 2013r., III KK 203/12), to Sądowi Najwyższemu – który co do zasady rozpoznaje kasację tylko w granicach zaskarżenia i podniesionych zarzutów – nie pozostawało nic innego, jak tylko kasację oddalić w trybie przewidzianym w art. 535 § 3 k.p.k.

O kosztach sądowych za postępowanie kasacyjne orzeczono po myśli art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k.